Boubínský prales

Boubín se tyčí do výšky 1362 m nad mořem. Je neodmyslitelným symbolem Šumavy, nejen svým tvarem a výškou, nejen tím, že je vidět i z velkých vzdáleností, ale i lesy a pralesem, který roste na jeho svazích. Nejstarší smrky a jedle tu dosahují pravděpodobně stáří 300 - 400 let, největší boubínský smrk, který padl 4. 12. 1970 měl výšku 57,2 m a jeho stáří lze odhadnout na 440 let. Stál přesně ve výšce 1000 m nad mořem. Ochrana těchto území má historické tradice. Nejcennější část boubínských porostů o rozloze 138 ha byla prohlášena za rezervaci už v roce 1858. Po vichřici v roce 1870 však část rezervace vzala za své a její rozloha se zmenšila na 46,7 ha. Dnes je však území rezervace opět širší, má celkovou rozlohu cca 666 ha a zahrnuje další zbytky přírodního lesa, i lesy na samotném vrcholu Boubína a Pažení.

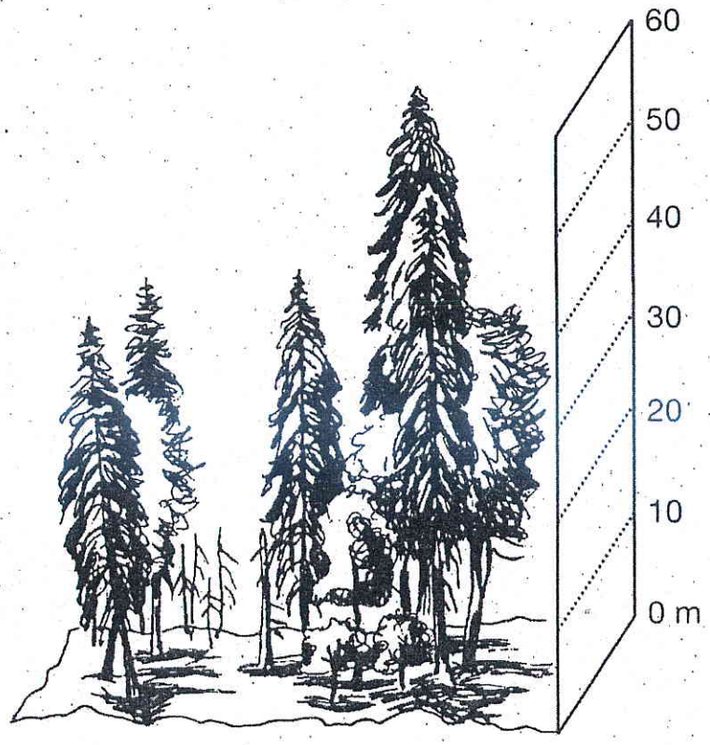

Jak asi vypadalo místo, na kterém rostl největší šumavský smrk, Vám ukazujeme na obrázku (Vyskot, Lesnické práce, 1968). Je tu zřetelné nejen výškové rozvrstvení stromů, ale i skutečnost, že stromy v pralese rostou oproti kulturním lesům ve skupinách, ve kterých je nejen více druhů, ale jednotlivé stromy jsou i různého stáří, tedy i výšky a velikosti koruny. Mezi skupinami se po pádu velkého stromu tvoří světliny, ve kterých se les sám zmlazuje. Neodmyslitelnou součástí pralesa jsou i mrtvé stromy. Stojí tu jako bílé kostry nebo leží a rozpadají se. Jejich těla umožňují vyrůst nové generaci.

Naučná stezka "Boubínský prales"

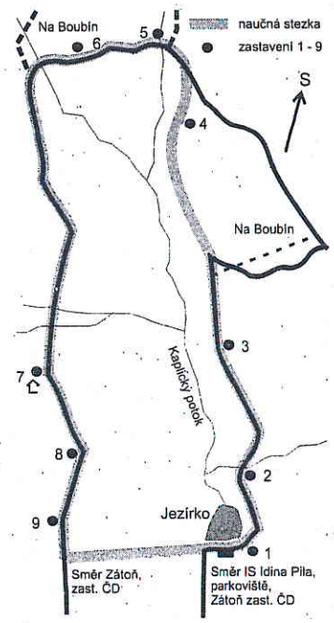

1. U jezírka jsme ve výšce 920 m nad mořem. Nádrž z roku 1836 byla postavena pro plavení dřeva do skláren v Lenoře. Jeho rozloha je 0,37 ha a největší hloubka dosahuje 4 m.

2. Chůdové kořeny jsou typickým projevem pralesních porostů. Stromy s těmito kořeny se původně uchytily na tlejícím dřevě mrtvých stromů, či na vývratech.

3. Krále smrků asi přes bující porost nezahlédnete. Stál kdysi v protějším svahu. Místo u jeho kořenů bylo přístupné veřejnosti. Vysoká návštěvnost způsobila poškození jeho kořenů a strom zanikl.

4. Lovecký chodník je vzpomínkou honů na vysokou zvěř v boubínských lesích. Po těchto chodnících kdysi uzavírali lovci zvěř do lečí. Na Boubíně se však nelovila pouze vysoká zvěř. Vyhlášení bývali i boubínští tetřevi. Dnes je tu však již stěží potkáte.

5. Lukenskou cestu postavili uživatelé boubínských lesů v letech 1857 až 1859. Je to spojnice Zátoně a Včelné. Byla součástí podnes zachovalé husté sítě lesních cest.

6. Jedle byla v minulém století v lese hojně zastoupena. Dnes je na ústupu a více se prosazuje buk.

7. Zvířena. Horské podmínky vrcholových partií Boubína umožňují existenci i takových druhů jako je rejsek horský, hrabošík podzemní, kos horský, datlík tříprstý a jiná zvířena.

8. Rostlinstvo lesů je pozůstatkem tzv. květnatých a acidofilních bučin, které kdysi pokrývaly největší plochy Šumavy a to v nadmořských výškách 600 - 1000 m. V hřebenové a vrcholové části přecházejí tyto bučiny přes smíšené porosty buku, javoru, jedle a smrku do čistých smrčin.

9. Pro ochranu pralesa a pralesních zbytků jihovýchodního svahu Boubína bylo k Boubínskému pralesu v roce 1958 přičleněno dalších 620 ha okolních porostů. V nejcennějších částech těchto porostů je omezena těžba dřeva. Tam, kde do rezervace pronikají oslabené smrkové monokultury, je však nutno velmi opatrně zasahovat, jestliže se zde vyskytnou lesní škůdci v měřítku, které by mohlo způsobit rozsáhlé poškození lesů.

Vydala Správa NP a CHKO Šumava ve Vimperku v roce 2001.
Neprodejné.
Kresba: Mgr. Hubený
Tisk: FOP Černá v Pošumaví, tel./fax: 0337/744248

NÁRODNÍ PARK
CHRÁNĚNÁ KRAJINNÁ OBLAST
ŠUMAVA

BOUBÍN

Boubínské kamenné památníky

Knížecí stezka
Boubínské cesty byly budovány jako přístupové komunikace pro šlechtu přijíždějící ve svých kočárech na lovecké zámečky či za účelem lovení zvěře.

Sonneck = Sluneční roh
Boubínské lesy byly pro lepší přístupnost a hospodářské využití rozděleny soustavou průseků. Pro snazší orientaci při lovech byly určité lokality pojmenovány.

U dvou sedátek
Bohužel u některých památníků dnes již neznáme důvod jejich postavení (životní výročí, návštěva šlechtice aj.).

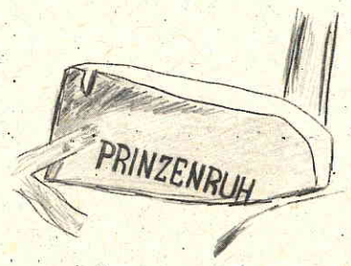

Prinzenruh = princovo odpočívadlo
Při lovech vysoké zvěře naháňkou byly budovány posedy či různé kryty z kamenů a chvoje. Místa zastřelení kapitálního kusu byla pojmenována.

Nástupní stezka
U tohoto kamene se domníváme, že tímto místem mohla procházet svážnice na kmenové dříví. Nebo místo sloužilo jako nástupní stezka při naháňkách.

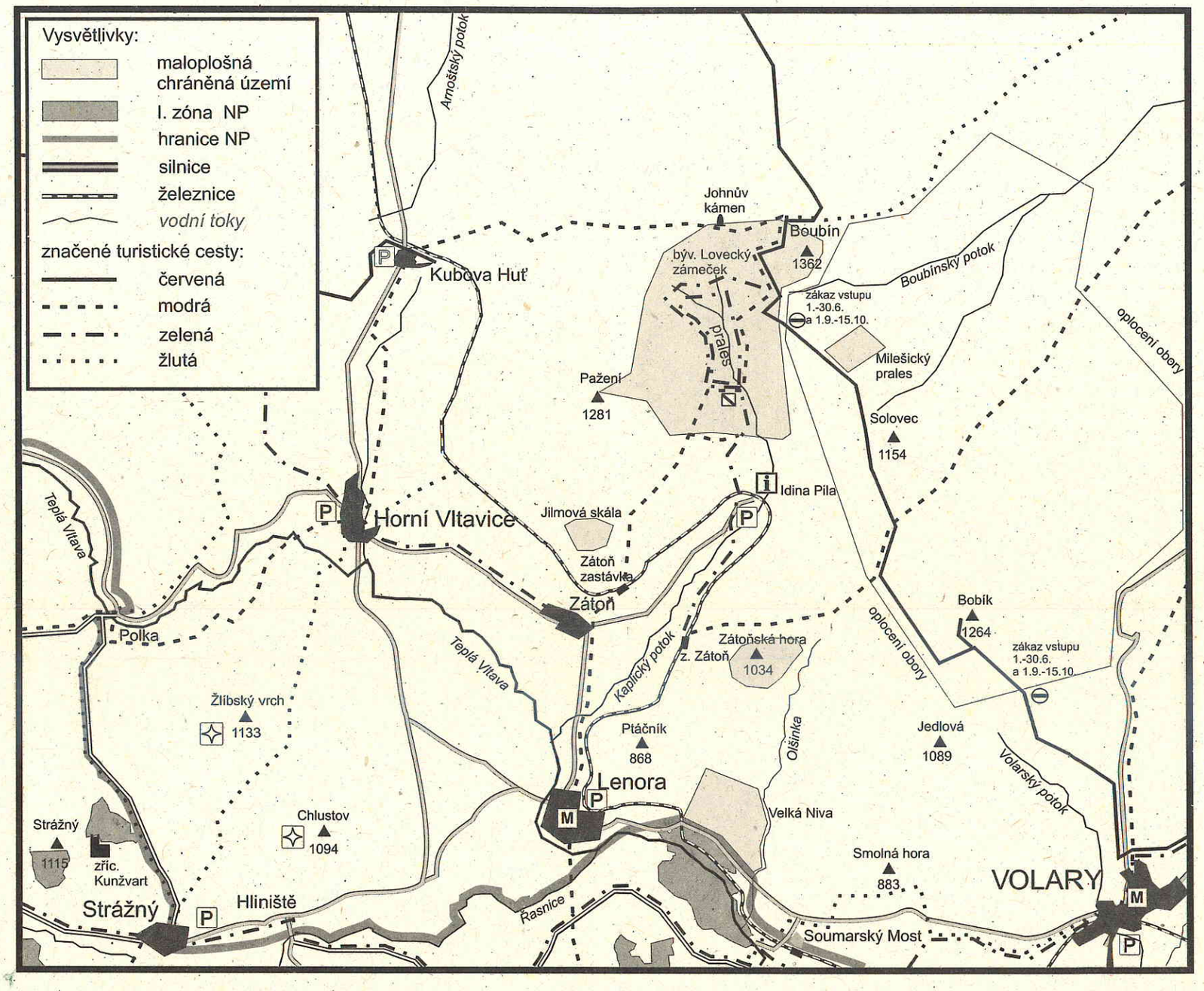

Volská cesta
V extrémně vysokých polohách se v zimě při svážení dřeva lépe osvědčily volské potahy.

Horní knížecí stezka
Ještě dnes může pozorný turista spatřit v boubínských lesích lovecké chodníčky (šouláky). Jedním takovým chodníčkem vede i naučná stezka "Boubínský prales".